

Evangelhia zilei de duminică: A înțelege și a iubi

Comentariu la Duminica a 8-a din timpul de peste an (Ciclul C). „Poate un orb să călăuzească un alt orb? Nu vor cădea amândoi în groapă?”. Pentru a fi apostoli și a-i îndruma pe alții, primul pas este să ne cultivăm viața interioară și să ne umplem inimile de înțelegere față de ceilalți.

Evangelhie (Lc 6,39-45)

Le-a spus și o parabolă: „Poate un orb să conducă un alt orb? Nu vor cădea amândoi în groapă?

Discipolul nu este superior învățătorului, dar orice discipol instruit pe deplin va fi la fel ca învățătorul său.

De ce, aşadar, vezi paiul din ochiul fratelui tău, însă nu ieşi în seamă bârna din ochiul tău? Cum poţi să-i spui fratelui tău: «Frate, lasă-mă să scot paiul din ochiul tău», atunci când nu vezi bârna din ochiul tău? Ipocritule, scoate mai întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea limpede să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.

Căci nu este nici un pom bun care să facă fructe rele şi nici un pom rău care să facă fructe bune, pentru că orice pom se cunoaşte după fructele sale: doar nu se culeg smochine din spini şi nici struguri din mărăcini.

Omul bun scoate binele din tezaurul bun al inimii sale, iar cel rău scoate răul din tezaurul rău al inimii sale.

Căci gura lui vorbește din prisosul inimii.

Comentariu

În Evanghelia de duminica trecută, Isus ne-a îndemnat să manifestăm o caritate extremă față de dușmani și de cei care ne urăsc (Lc 6,27-38).

Acum, printr-o nouă colecție de învățături, Maestrul ne cere același grad de eroism în viața de zi cu zi. Dacă trebuie să arătăm înțelegere și iertare față de cei care ne persecută sau ne disprețuiesc, cu atât mai mult ar trebui să-i tratăm cu delicatețe și umilință pe cei pe care Dumnezeu i-a așezat lângă noi. Așa cum explica, cu umor, Sfântul Josemaría: „Nimeni nu se va sfinți prin intermediul preotului Ioan Regele Indiilor, ci prin relațiile cu oamenii din jurul său” ^[1].

În primul rând, Isus ne avertizează cu privire la un pericol subtil și des întâlnit în relațiile interpersonale: tendința de a uita propriile defecte, concentrându-ne, în schimb, asupra defectelor altora și chiar proiectând asupra lor propriile noastre slăbiciuni. „Poate un orb să călăuzească un alt orb? Nu vor cădea amândoi în groapă?” Ne aflăm într-o stare de orbire spirituală atunci când încercăm să-i îndrumăm pe alții fără a ne lupta, mai întâi, cu propriile neajunsuri.

Prin hiperbola semitică a „paiului din ochiul aproapelui și bârnei din ochiul propriu”, Învățătorul ne previne împotriva acestei forme de lipsă de umilință. Un pai în ochi provoacă iritație, împiedică vederea și nu poate fi îndepărtat fără ajutorul altora. Cu atât mai mult, o bârnă întreagă ar cauza o orbire totală și ne-ar expune ridicolului în fața celor care ne observă defectele evidente.

Soluția la această problemă este clară: un examen de conștiință sincer, umil și exigent, precum și o atitudine plină de înțelegere și caritate față de ceilalți. Sfântul Josemaría explica astfel atitudinea pe care Isus ne-o cere:

„Fiecare din noi are caracterul său, gusturile personale, firea sa – uneori nesuferită – și defectele sale. Fiecare are și trăsături plăcute de personalitate, iar pentru asta, însă și pentru multe alte rațiuni, poate fi iubit. Conviețuirea este posibilă atunci când se străduiesc cu toții să-și îndrepte propriile deficiențe și încearcă să treacă peste greșelile celorlalți; deci, atunci când există dragoste, care anulează și depășește tot ceea ce, în mod fals, ar putea fi motiv de despărțire sau de divergență. În schimb, dacă se dramatizează contradicțiile mărunte și dacă fiecare începe să-i arunce în față celuilalt defectele și greșelile,

atunci s-a zis cu pacea și există riscul ca dragostea să fie ucisă” ^[2].

Așa cum ne spune Apostolul Ioan, Isus ne cere să ne iubim „nu cu vorba sau cu limba, ci cu fapta și adevărul” (1 In 3,18). Este ușor să evidențiem defectele altora. Mai dificil – dar mult mai eficient – este să îi încurajăm să se schimbe prin exemplul personal și prin mărturia propriei noastre lupte interioare. Poate tocmai de aceea Isus subliniază în acest pasaj că pomii sunt recunoscuți după roadele lor: „Nu există pom bun care să dea roade rele și nici pom rău care să dea roade bune”. El ne îndeamnă să avem o inimă asemenea inimii Sale, care își manifestă imensa iubire prin fapte concrete.

Așa cum explică Papa Francisc: „Se poate recunoaște dacă cineva este un adevărat creștin, așa cum se recunoaște un copac după roadele sale”. În comuniune cu Isus,

„întreaga noastră ființă este transformată prin harul Duhului Sfânt: sufletul, mintea, voința, sentimentele și chiar trupul nostru, pentru că suntem o unitate de spirit și corp. Primim un nou mod de a fi: viața lui Cristos devine a noastră. Astfel, putem gândi ca El, acționa ca El, vedea lumea și realitatea cu ochii lui Isus” ^[3].

Când această transformare are loc în noi, ne este mai ușor să fim umili și înțelegători, să-i ajutăm pe ceilalți să crească spiritual și să manifestăm o iubire autentică, exprimată în fapte și adevăr.

^[1] A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, vol. I, Rialp, Madrid 1997, p. 171, nota 133.

^[2] Sfântul Josemaría, *Convorbiri*, nr. 108.

^[3] Papa Francisc, Audiență, 3 mai 2015.

Pablo Edo

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-a-intelegesi-a-iubi/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-a-intelegesi-a-iubi/) (10.08.2025)